

НАПРЯМ 4. ГОСПОДАРСЬКЕ ПРАВО, ГОСПОДАРСЬКО-ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ПРАВО

Волік В. В., кандидат юридичних наук,
заступник начальника управління, начальник відділу по роботі з проектами,
розпорядчих актів юридичного управління

Донецька міська рада
м. Донецьк, Україна

СУБ'ЄКТИ У СФЕРІ ПЕРЕВЕЗЕНЬ МІСЬКИМ ТРАНСПОРТОМ

У зв'язку із постійним процесом урбанізації та зростанням значення міст в житті суспільства особливого значення набуває належна організація роботи міського транспорту як невід'ємного елемента будь-якого сучасного міста. Особливість міського транспорту полягає у його суспільному значенні щодо забезпечення комфортного та безперебійного функціонування відповідного населеного пункту. Слід відзначити, що сфера перевезень міським транспортом, як цілісне утворення, спрямоване на забезпечення певних потреб суспільства має певну структуру, яка складається відповідно з суб'єкту, об'єкту та змісту.

Дослідження суб'єктів в адміністративному праві не раз ставили предметом наукового інтересу з боку науковців ще з радянських часів [1,2]. Питання перевезень міським транспортом досліджувалися багатьма вітчизняними та закордонними вченими, як з економічної, так і з юридичної точки зору. Проте, І.В. Спиринов, С.Ю. Гуржей, С.Е. Хейгетова, А.А. Новік зосередили лише на дослідженні перевезень пасажирів [3-6]. О.В. Мороз, М.П. Уліцький, С.К. Доля предметом дослідження обрали дослідження перевезень міським транспортом з огляду на економічну складову та технічну сторону цього процесу [7-9]. Отже, поза увагою наукових досліджень залишилися питання щодо визначення суб'єктів у сфері перевезень міським транспортом та їх класифікації. Можливість такого визначення дозволяє здійснювати розмежування впливу на окремих суб'єктів в залежності від необхідності забезпечення реалізації державної або місцевої політики в цій сфері.

Як відзначають А. Гутнов та В. Глазичев, місто є складним організмом і для планування його розвитку потрібні відповідні відомості про його економіку, екологію, транспорт та ін. [10, с. 5]. Відомості щодо суб'єктів, які мають місце при перевезеннях міським транспортом, дозволять виявити засоби впливу на процеси, що відбуваються в цій галузі. Такий вплив, у свою чергу, зробить означені процеси більш керованими з боку держави, прогнозованими та спрямованими на якомога ефективне задоволення потреб відповідних міст та їх громад.

Серед суб'єктів у сфері перевезень міським транспортом можна виділити наступних. По-перше, основним суб'єктом є держава, яка визначає відповідні напрями транспортної політики. Здійснення такої політики передбачає законодавчу діяльність в цій сфері з боку держави та подальше втілення у життя прийнятих рішень. Законодавча діяльність в галузі міського транспорту здійснюється Верховною Радою України. Впровадженням державної політики в цій сфері займається виконавча гілка влади, а саме відповідне профільне міністерство, а саме: Міністерство інфраструктури України та інші органи виконавчої влади, які забезпечують реалізацію державної політики з питань безпеки на автомобільному транспорті загального користування, на перевезення яким видано ліцензію, міському електричному, залізничному транспорті, експлуатації автомобільних доріг загального користування. На цей час таким органом відповідно до Указу Президента України № 287/2011 від 06.04.2011 року визначено Державну інспекцію України з безпеки на наземному транспорті [11]. Слід також враховувати, що до перевезень міським транспортом можуть також долучатися повітряний та водний види транспорту. В такому разі, коло суб'єктів розшириться на органи, уповноважені на здійснення державної політики в сфері перевезень означеними видами транспорту.

Іншим значним суб'єктом у сфері міських перевезень виступають органи місцевого самоврядування. Реалізуючи власні та делеговані повноваження органи місцевого самоврядування здійснюють певні дії щодо регулювання міських перевезень, виступають замовниками, виконавцями перевезень міським транспортом, а також здійснюють певний контроль та нагляд в цій сфері.

Основним, на нашу думку, суб'єктом у сфері міських перевезень є споживач відповідних послуг. Основним він є з огляду на те, що вся діяльність яка здійснюється з боку держави, органів, що здійснюють контроль та нагляд у відповідній сфері, органів місцевого самоврядування спрямована на задоволення потреб споживача послуг з перевезень міським транспортом. Що стосується споживачів, то їх слід відокремлювати від замовників послуг перевезень міським транспортом. Замовниками можуть виступати держава, органи місцевого самоврядування, фізичні та юридичні особи. В свою чергу, споживачами послуг в сфері перевезень міським транспортом можуть виступати лише фізичні та юридичні особи. Тобто, замовників та споживачів цих послуг не можна ототожнювати, адже вони можуть не співпадати.

Окреме місце серед суб'єктів у сфері перевезень міським транспортом займають юридичні та фізичні особи, які надають послуги перевезення міським транспортом, здійснюють забезпечення надання транспортних послуг, споживають транспортні послуги.

З одного боку, перевізники, тобто особи, які надають послуги перевезення міським транспортом, є основною ланкою системи міського транспорту. У процесі своєї діяльності такі особи беруть участь у транспортних та інших правових відносинах, що виникають під час здійснення такої діяльності. І, як відзначає Ардельянова О.В., правоздатність зазначених осіб в такому разі буде спеціальною [12, с.40]. З іншого боку, вони можуть виступати у якості споживачів послуг, що надаються у сфері міських перевезень. Тобто, перевізники в залежності від характеру певних правовідносин, що виникають між ними та іншими учасниками в цій сфері можуть бути виконавцями, замовниками або безпосередньо споживачами.

Отже, зазначимо, що коло суб'єктів у сфері перевезень міським транспортом є широким та різноманітним. Широким воно є з огляду на суттєвий пласт суспільний відносин, що охоплює здійснення перевезень міським транспортом. Різноманітність полягає у складності взаємин, які виникають між суб'єктами цих відносин. Що стосується суб'єктів у сфері перевезень міським транспортом та їх статусу, то це питання потребує вирішення шляхом закріплення визначень у відповідному законодавчому акті. А це у свою чергу, зумовлює подальші наукові розробки в цьому напрямі.

Література:

1. Халфина Р.О. Общее учение о правоотношении/ Халфина Р.О. – М.: Юрид. лит., 1974. – 372 с.
2. Ямпольская Ц.А. Субъекты советского административного права: автореф. дис. на соискание учен. степени доктора юрид. наук: спец. 12.00.14 «Админ. право; финан. право; информ. право» / Ц.А. Ямпольская. – М., 1958. – 24 с.
3. Спиринов И.В. Перевозки пассажиров городским транспортом. – М.: ИКЦ «Академика», 2004. – 413 с.
4. Гуржей Сергей Юрьевич. Правовое регулирование перевозок городским общественным пассажирским автомобильным транспортом: диссертация ... кандидата юридических наук : 12.00.03 Челябинск, 2007. – 220 с.
5. Хейгетова С.Е. Правовое регулирование перевозок пассажиров автомобильным транспортом: автореф. дис. на соискание ученой степени канд. юрид. наук: спец. 12.00.03 «Гражданское право; Предпринимательское право; Семейное право; Международное частное право» / Хейгетова Светлана Егоровна. – Ростов-на-Дону, 2007. – 30 с.
6. Новик А.А. Правовое регулирование пассажирских перевозок городским транспортом общего пользования // Транспортное право. – М.: Юрист, 2005, № 1. – С. 34-37.
7. Мороз О.В. Муниципально-приватна модель організації міського пасажирського автотранспорту: дис. канд. економ. наук: 08.00.04. Кременчук, 2011. – 208 с.

8. Улицкий М.П. Автомобильный транспорт как субъект рыночной экономики России // Финансово-экономические проблемы автомобильного транспорта. Сборник научных трудов. Вып. 7. М., 2003. – С. 65 – 72.
9. Доля В.К. Методы организации перевозок пассажиров в городах. – Харьков: Основа, 1992. – 144 с.
10. А. Гутнов, В. Глазычев. Мир архитектуры. – Москва: Молодая гвардия, 1990. – 351 с.
11. Про Положення про Державну інспекцію України з безпеки на наземному транспорті. Указ Президента України № 387/2011 від 06.04.2011 року. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.uti.gov.ua/transinsp/uk/publish/article/35340>
12. Ардельянова О.В. Место и роль государства в регулировании рынка автотранспортных услуг // Проблемы повышения эффективности инфраструктуры: Зб. наук. пр. – К., 1997. – Вып. 2. С. 38-46.

Гончарова Є. В., студентка економіко-правового факультету
Науковий керівник: **Моїсєєв Ю.О.**, кандидат юридичних наук

*Донецький національний університет
м. Донецьк, Україна*

ЩОДО ПОРЯДКУ ПЕРЕДАЧІ ПРАВ ТА ОБОВ'ЯЗКІВ КОМЕРЦІЙНОГО АГЕНТА ЗА АГЕНТСЬКИМ ДОГОВОРОМ

В умовах ринкової економіки особливо зростає роль комерційного посередництва як універсальної та найбільш доцільної правової форми опосередкування взаємовідносин, що складаються між суб'єктами в процесі товарообміну, виконання робіт та надання послуг. Дослідження вказує на те, що такі відносини можуть виникати не тільки між комерційним агентом та суб'єктом, якого він представляє, а й між особою, якій комерційний агент може передати свої права та обов'язки. Законодавство вказує на зазначені відносини ст. 300 Господарського кодексу (далі – ГК), разом з тим недостатньо їх регулює, що викликає труднощі у правозастосуванні.

Дослідженням окремих питань щодо прав та обов'язків комерційного агента за агентським договором присвячений ряд наукових праць вітчизняних вчених, зокрема, В. Е. Беляєвич, В.С. Щербини, О.М. Вінник, В.С. Мілаш, за ред. О.П. Подцерковного та ін. Проте низка аспектів залишилася без належної уваги або потребує подальших досліджень з огляду на складність зазначених відносин.

Наведене вище зумовлює актуальність і доцільність комплексного дослідження агентських відносин, включаючи й питання порядку передачі прав та обов'язків комерційного агента за агентським договором.

Метою даного дослідження є дослідження законодавства, теорії та практики щодо їх застосування з обраної тематики, вироблення на основі цього аналізу конкретних пропозицій із вдосконалення існуючого правового регулювання.

Прогаляни в правовому регулюванні агентських відносин, у т. ч. й агентського договору викликають труднощі у правозастосовній діяльності. Зокрема, з огляду на використання в зарубіжному законодавстві та господарській (комерційній) практиці такої особи, як субагент (наприклад ст. 1009 Цивільного кодексу Російської Федерації (далі – ЦК РФ) [1]) доцільно проаналізувати вітчизняне законодавство з точки зору можливості використання подібної практики в агентських відносинах.

ГК [2] припускає можливість використання в агентських відносинах особи, якій агент передає свої права за агентським договором, якщо останнім це передбачено (згідно зі ст. 300 комерційний агент повинен особисто виконати дії, на які він уповноважений суб'єктом, якого він представляє, і, якщо агентським договором не передбачено інше, він не може передавати на свій розсуд іншим особам права, якими він володіє в інтересах того, кого він представляє).

На відміну від положень гл. 35 ГК, гл. 52 ЦК РФ містить положення про субагентський договір. За загальним правилом, агент має виконати свої зобов'язання за агентським договором особисто. Проте за відсутності заборони в агентському договорі агент має право з метою виконання своїх договірних зобов'язань за основним (агентським) договором укласти субагентський договір з іншою особою, залишаючись при цьому відповідальним перед принципалом. В агентському договорі може бути передбачений обов'язок агента укласти субагентський договір із зазначенням або без зазначення конкретних умов такого договору (ч. 1 ст. 1009 ЦК РФ).

Для субагента встановлені обмеження: він не має права укладати з третіми особами угоди від імені принципала, за винятком випадків, коли відповідно до п. 1 ст. 187 ЦК РФ субагент може діяти на засадах передоручення. Порядок та наслідки такого передоручення визначаються за правилами ст. 976 ЦК РФ.

Щодо можливості передачі прав та обов'язків комерційного агента за агентським договором в науці існують дві точки зору. Перша, яку представляє В.Е. Беляєвич (як член авторського колективу з підготовки науково-практичного коментаря Господарського кодексу і автор коментаря до гл. 31 ГК) та вважає, що положення згаданої статті (ст. 300 ГК [1]) не припускають можливість укладення субагентського договору [3, с. 300]. Проте це й не заборонено. Можливість фіксації в агентському договорі права комерційного агента передавати на свій розсуд іншими особам права, яким він володіє в інтересах того, кого він представляє (ч. 2 ст. 300 ГК), може бути зафіксована саме в субагентському договорі. Це дозволить чітко визначити взаємовідносини за участю такої особи та встановити вимоги до неї і до договору, відповідно до якого передаються права комерційного агента.

Натомість, представники другої, зокрема, М. І. Брагінський, зазначають, що передання комерційним агентом своїх повноважень іншій особі (у разі наявності відповідних положень в агентському договорі), в т. ч. шляхом укладення субагентського договору, не повинно впливати на дію основного агентського договору, у зв'язку з чим агент має нести відповідальність за виконання своїх обов'язків перед принципалом [4, с. 486]. Попри наявність точки зору щодо застосування в такому випадку положень про відповідальність боржника за дії третьої особи, залученої ним до виконання зобов'язання [4, с. 486], доцільно закріпити спеціальну норму в гл. 31 ГК України про відповідальність комерційного агента у разі передання ним своїх повноважень іншій особі.

ГК [1] не встановлює вимог до особи, якій агент передає свої права (а фактично – субагента), проте така особа має відповідати встановленим до комерційного агента вимогам (загальним та/або спеціальним), оскільки агентська діяльність є підприємницькою, а отже, потребує відповідних знань, навичок, а в певних випадках – майнової бази не нижче встановленого розміру, специфічного статусу (наприклад фінансової установи чи агентської організації), реєстрації в спеціальному порядку, ліцензування тощо. Відтак доцільно доповнити ст. 300 додатковою (третьою) частиною такого змісту:

«3. У разі, якщо агентським договором передбачене право передоручення виконання обов'язків комерційного агента іншій особі (субагенту), вона має відповідати встановленим вимогам щодо комерційного агента, який діє в певній сфері господарювання.

Відповідальність за дії субагента перед принципалом несе комерційний агент, якщо інше не встановлено договором.

Відносини між комерційним агентом та субагентом оформлюються субагентським договором, за яким агент виступає принципалом, а субагент – агентом щодо комерційного агента за основним агентським договором».

Таким чином, наявність у ГК (ч. 2 ст. 300) [1] положень щодо можливості передання комерційним агентом на свій розсуд іншим особам прав, якими він володіє в інтересах того, кого він представляє (якщо інше не передбачено агентським договором), зумовлює необхідність урегулювання подібних відносин у формі субагентського договору з відповідним закріпленням у ст. 302 ГК [1] шляхом її доповнення частиною третьою. Це дозволить уникнути спорів щодо правомірності передачі прав та обов'язків комерційного агента за агентським договором іншим особам взагалі, також відповідальності за таким договором перед принципалом за основним агентським договором та оформлення зазначених відносин.

ЦЕНТР ПРАВОВИХ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

**МІЖНАРОДНА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ**

**«ПРАВО І ДЕРЖАВА СУЧАСНОЇ УКРАЇНИ:
ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ТА ВЗАЄМОДІЇ»**

8-9 листопада 2013 р.

**Київ
2013**

ББК 67.9(4Укр)я43
УДК 342(477)(063)
П 68

П 68 «Право і держава сучасної України: проблеми розвитку та взаємодії»: Міжнародна науково-практична конференція, м. Київ, 8-9 листопада 2013 р. – К. : Центр правових наукових досліджень, 2013. – 140 с.

Подані на конференцію матеріали видаються в авторській редакції.

Рекомендовано до друку рішенням Правління ГО «Центр правових наукових досліджень» від 13 листопада 2013 р. (протокол №103).

ББК 67.9(4Укр)я43
УДК 342(477)(063)

ЗМІСТ

НАПРЯМ 1. ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ ДЕРЖАВИ І ПРАВА; ІСТОРІЯ ПОЛІТИЧНИХ І ПРАВОВИХ УЧЕНЬ

Альберда Т. Г. ДО ХАРАКТЕРИСТИКИ ПОНЯТТЯ «МЕХАНІЗМ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ»	6
Вахабов Р. У. ПРОБЛЕМИ ПЕРІОДИЗАЦІ ТЕОРІЇ ПОДІЛУ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ	8
Делібалтова Ю. В. УЧАСТЬ ОРГАНІВ НКВС –ОДПУ В РЕПРЕСІЯХ В 30-ТІ РР. ХХ СТ. НА МИКОЛАЇВЩИНІ.....	9
Мельник Н. В. СУТЬ ТА ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА В УКРАЇНІ.....	13

НАПРЯМ 2. КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО; МУНІЦИПАЛЬНЕ ПРАВО

Кобзарєва Д. А., Костина О. В. НОТАРИАЛЬНІ ПАЛАТИ СУБ'ЄКТОВ РОССІЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ: КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВОЙ АСПЕКТ.....	15
Сокол М. Ю., Наливайко Л. Р. СУДОВИЙ ЗАХИСТ ПРАВА ОСОБИ НА ОСВІТУ	17
Михайлов М. О., Наливайко О. І. ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ЗМІШАНОЇ АРЛЯМЕНТСЬКО-ПРЕЗИДЕНТСЬКОЇ ФОРМИ ПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ	19
Шлапак В. Л. ОСОБЛИВОСТІ ВИБОРЧОЇ СИСТЕМИ ДО ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ.....	21

НАПРЯМ 3. ЦИВІЛЬНЕ ПРАВО І ЦИВІЛЬНИЙ ПРОЦЕС; СІМЕЙНЕ ПРАВО; МІЖНАРОДНЕ ПРИВАТНЕ ПРАВО

Андрєєва Г. Д. ІНСТИТУТ ВІДВОДУ СУДДІ В ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ.....	26
Бичко Є. О. СУЧАСНИЙ СТАН НАЦІОНАЛЬНОГО ІНСТИТУТУ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ В УКРАЇНІ	27
Василенко М. В. ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАХИСТУ КОМЕРЦІЙНОЇ ТАЄМНИЦІ, ЯК ОБ'ЄКТА ІНСТИТУТУ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ	29
Драган Я. В. ПРОБЛЕМИ ЗДІЙСНЕННЯ СУДОВОГО ВИКЛИКУ В ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ	32
Кіорєско І. Ю. ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ПІДСТАВ ОБМЕЖЕННЯ ЦИВІЛЬНОЇ ДІЄЗДАТНОСТІ ТА ВИЗНАННЯ ОСОБИ НЕДІЄЗДАТНОЮ	34
Котарева О. В., Безуглая Д. А. АКТУАЛЬНІ ВОПРОСИ ПРИЗНАННЯ ЗАВЕЩАННЯ НЕДЕЙСТВИТЕЛЬНИМ.....	37
Насурласєва К. Е. ЗАКОНОДАВЧЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІНЖИНІРИНГУ В УКРАЇНІ.....	40
Невалєнна І. С. ДО ПИТАННЯ ПРАВОВОГО СТАТУСУ УПОВНОВАЖЕНОЇ ОСОБИ ФОНДУ ГАРАНТУВАННЯ ВКЛАДІВ ФІЗИЧНИХ ОСІБ	42
Сушенко М. В. ПРАВА ПОДРУЖЖЯ НА МАЙНО ПРИВАТНОГО ПІДПРИЄМСТВА	46
Троцько Х. І. ЮРИДИЧНА ПРИРОДА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ В УКРАЇНІ	48
Хаврук В. О. ДЕЯКІ ПРОБЛЕМИ ПОЗАСУДОВОГО ЗАХИСТУ ПРАВ СПОЖИВАЧІВ В УКРАЇНІ	50

НАПРЯМ 4. ГОСПОДАРСЬКЕ ПРАВО. ГОСПОДАРСЬКО-ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ПРАВО

Волик В. В. СУБ'ЄКТИ У СФЕРІ ПЕРЕВЕЗЕНЬ МІСЬКИМ ТРАНСПОРТОМ	54
Гончарова Є. В. ЩОДО ПОРЯДКУ ПЕРЕДАЧІ ПРАВ ТА ОБОВ'ЯЗКІВ КОМЕРЦІЙНОГО АГЕНТА ЗА АГЕНТСЬКИМ ДОГОВОРОМ	56
Дічко Г. О., ЗЛОВЖИВАННЯ ПРАВОМ В ГОСПОДАРСЬКОМУ ПРОЦЕСІ	58
Журик Ю. В. ПРЕДМЕТ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ АНТИМОНОПОЛЬНО-КОНКУРЕНТНОГО ПРАВА УКРАЇНИ	61
Криворучко В. О. ПРОБЛЕМИ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ДОГОВОРОМ ЕНЕРГОПОСТАЧАННЯ	63
Крилова Д. С. ОСОБЛИВОСТІ УКЛАДАННЯ МИРОВОЇ УГОДИ В ГОСПОДАРСЬКОМУ ПРОЦЕСІ.....	66
Кутканич О. Ю. СТРАХУВАННЯ МОРСЬКОГО ТРАНСПОРТУ: ПОРІВНЯЛЬНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ ..	68
Сварич О. В. СТРОК ПРОВЕДЕННЯ ЛІКВІДАЦІЙНОЇ ПРОЦЕДУРИ В СПРАВІ ПРО БАНКРУТСТВО	71

НАПРЯМ 5. ТРУДОВЕ ПРАВО: ПРАВО СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Бротман Л. Е. ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ЗЕМЕЛЬ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ПРИЗНАЧЕННЯ В УКРАЇНІ	74
Пасько Ю. В. ЩОДО ЮРИДИЧНИХ ОЗНАК ФЕРМЕРСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА.....	76

НАПРЯМ 6. ЗЕМЕЛЬНЕ ПРАВО; АГРАРНЕ ПРАВО; ЕКОЛОГІЧНЕ ПРАВО; ПРИРОДОРЕСУРСНЕ ПРАВО

Банк Р. О. ЩОДО ДЕЯКИХ ПИТАНЬ ВИЗНАЧЕННЯ ФОРМ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ	79
Кісуркіна В. М. ЩОДО ДОТРИМАННЯ ПРИНЦИПУ СТАБІЛЬНОСТІ У ПОДАТКОВОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ	82
Мех Ю. В. ДО ПИТАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ФОРМУВАННЯ ПОДАТКОВИХ НАДХОДЖЕНЬ ДОХОДНОЇ ЧАСТИНИ ДЕРЖАВНОГО БЮДЖЕТУ УКРАЇНИ	84
Стречень А. І., Наливайко Л. Р. ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ ЗА ПОРУШЕННЯ ПРАВА НА ОСВІТУ	87

НАПРЯМ 7. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І ПРОЦЕС; ФІНАНСОВЕ ПРАВО; ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО

Бабич О. М. ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ ОБ'ЄКТУ ТЕРОРИЗМУ	89
Безпала Я. С. КРИМІНАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПЕРЕШКОДЖАННЯ ЗАКОННИЙ ПРОФЕСІЙНИЙ ДІЯЛЬНОСТІ ЖУРНАЛІСТІВ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ ОКРЕМИХ ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН.....	91
Витязь М. І. ЩОДО МОЖЛИВОСТІ НЕВИКОНАННЯ УГОДИ ПРО ВИЗНАННЯ ВИНОВАТОСТІ ШЛЯХОМ ПОРУШЕННЯ ОБОВ'ЯЗКІВ, ЩО ПОКЛАДАЮТЬСЯ НА ОСОБУ ПРИ ЗВІЛЬНЕННІ ВІД ВІДБУВАННЯ ПОКАРАННЯ З ВИПРОБУВАННЯМ	93

Грищенко О. В. ДО ЗМІСТУ ПОНЯТТЯ «МОРДУВАННЯ» В СКЛАДІ ЗЛОЧИНУ «ПОБОЇ І МОРДУВАННЯ»	95
Жаровська Г. П. ОСНОВНІ НАПРЯМИ ТРАНСНАЦІОНАЛЬНОЇ ЗЛОЧИННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ..	98
Куц В. М. ЗВІЛЬНЕННЯ ВІД ПОКАРАННЯ У ЗВ'ЯЗКУ ІЗ ЗАКІНЧЕННЯМ СТРОКІВ ДАВНОСТІ ПРИТЯГНЕННЯ ДО КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ	101
Лифенцев А. А. ПЕРЕВОД ОСУЖДЕННИХ ИЗ ОДНОГО ИСПРАВИТЕЛЬНОГО УЧРЕЖДЕНИЯ В ДРУГОЕ	103
Макоєд В. В. ЖЕНЩИНА В ПЕНИТЕНЦИАРНОЙ СИСТЕМЕ РФ	106
Малимон Л. А. ПРОБЛЕМЫ ОКАЗАНИЯ ЮРИДИЧЕСКОЙ ПОМОЩИ ЛИЦАМ, СОДЕРЖАЩИМСЯ В ИСПРАВИТЕЛЬНЫХ УЧРЕЖДЕНИЯХ	108
Медведенко О. П. КВАЛІФІКОВАНІ ВИДИ НЕЗАКОННИХ ДІЙ З ПЛАТІЖНИМИ ІНСТРУМЕНТАМИ.....	111
Петрукович Ю. О. ЩОДО ПИТАННЯ ВІКТИМНОЇ ПОВЕДІНКИ ЖЕРТВИ ЗЛОЧИНУ	114
Самойлова О. М. ДО ПИТАННЯ ПРО ПРИЧИНИ ТА УМОВИ УМИСНИХ ВБИВСТВ ТА УМИСНИХ ТЯЖКИХ ТІЛЕСНИХ УШКОДЖЕНЬ, ЩО ВЧИНЮЮТЬСЯ ОСОБАМИ ПОХИЛОГО ВІКУ	115
Триньова Я. О. ПІДСТАВИ «БІОЕТИЗАЦІЇ» НАЦІОНАЛЬНОЇ СИСТЕМИ КРИМІНАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА	117
Федотова І. Ю. ВІКТИМОЛОГІЧНІ ФАКТОРИ, ЩО ОБУМОВЛЮЮТЬ НАСИЛЬСТВО В СІМЕЙНО-ПОБУТОВИХ ВІДНОСИНАХ.....	119
Шашкова Э. Л. ОСОБЕННОСТИ СОДЕРЖАНИЯ НЕСОВЕРШЕННОЛЕТНИХ ЛИЦ МУЖСКОГО ПОЛА В ВОСПИТАТЕЛЬНЫХ КОЛОНИЯХ И ПРОБЛЕМА ИХ РЕАБИЛИТАЦИИ.....	121

НАПРЯМ 8. КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО ТА КРИМІНОЛОГІЯ; КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО

Лісова А. Ю. КРИМІНАЛІСТИЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА ПОВЕДІНКИ ТА ОСОБИСТОСТІ ПОТЕРПІЛОЇ ОСОБИ ВІД ЗІВАЛТУВАННЯ	125
Лоскутов Т. О. ЩОДО ПРАВ І ЗАКОННИХ ІНТЕРЕСІВ ЛЮДИНИ У КРИМІНАЛЬНІЙ ПРОЦЕСУАЛЬНІЙ СФЕРІ.....	128
Янишин М. Б. ДОМАШНІЙ АРЕШТ ЯК ПРОЯВ ГУМАНІЗАЦІЇ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ	130

НАПРЯМ 9. КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА: СУДОВА ЕКСПЕРТИЗА; ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ

Малимон Л. А. ПОЛНОМОЧИЯ ОРГАНОВ ВНУТРЕННИХ ДЕЛ В ОБЛАСТИ ЛИЦЕНЗИРОВАНИЯ СУБ'ЄКТОВ ЧАСТНОЙ ДЕТЕКТИВНОЙ И ОХРАННОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ	133
--	-----

НАПРЯМ 10. СУДОУСТРІЙ; ПРОКУРАТУРА ТА АДВОКАТУРА

Елькнер А. Е. ПРОБЛЕМА ПРАВОСУБ'ЄКТОСТІ ФІЗИЧНОЇ ОСОБИ В МІЖНАРОДНОМУ ПРАВІ	136
Хотянович Т. В. РЕФОРМА КВОТ У МІЖНАРОДНОМУ ВАЛЮТНОМУ ФОНДІ	137